

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

Mart 2024 • No: 191

Sermayenin Saldırılarına Karşı Birliğimizi Örgütleyelim!

[/u_i_d_d_e_r](#)

[/uidderorg](#)

[/uid_der](#)

[f/uidder.org](#)

[www.uidder.org](#)

Sermayenin Saldırılarına Karşı Birliğimizi Örgütleyelim!

Geçtiğimiz yıl egemenlerin politikaları ve ihmalleri yüzünden meydana gelen tren kazasının yıldönümünde şöyle haykırıyordu Yunanistanlı emekçiler: “**Sizin kârınız bizim canımız!**” Bu protestodan bir gün sonra Türkiye’de 25 kişinin hayatını kaybettiği Çorlu tren katliamının karar duruşması vardı ama karar çıkmadı. Altı yıldır adalet arayan, sorumlulardan hesap sorulmasını isteyen acılı ailelerin gözlerinin içine baka baka duruşma seçim sonrasına ertelendi. Aynı günlerde İliç’teki altın madeninde toprak altında kalan işçilerin ailelerinin nasıl baskı altına alındığına, susturulmak istendiğine şahitlik ediyorduk. Venezuela’daki altın madeni faciasında toprak altında kalan işçilerin kaderiyle İliç’teki işçilerin kaderinin nasıl bir olduğuna da...

Öyle bir düzende yaşıyoruz ki Yunanistan’dan Venezuela’ya Filistin’den Türkiye’ye dünyanın her yerinde her gün işçi ve emekçiler kapitalistlerin kârı uğruna madenlerde, savaşlarda, depremlerde, sellerde, kazalarda ölüyor. Doğa yağmalanıyor, milyonlarca insan açlıkla, yoksullukla, hastalıkla ve daha nice belayla boğuşuyor. Depremlerle, sellerle, yangınlarla, bombalarla yeryüzünde cehennemi yaşıyor. Nâzım Hikmet’in dediği gibi beyaz bir sofrada bir kere bile yemek yiyemeden doyuya, bu dünyadan göçüp giden yüz milyonlar var. Peki, bunca acı, bu acıların sorumlusu olan kapitalist egemenlerin vicdanında bir yankı yaratır mı? **Bizler yaşayarak görüyoruz ki sermaye sahipleri ve onların iktidarları için önemli olan tek bir şey var: Kârlarını büyütme, dünya pazarındaki rekabet güçlerini arttırmak, efendisi oldukları kapitalist düzeni ve iktidarlarını baki kılmak!** Bunun bedelini işçiler, emekçiler, denizler, nehirler, ormanlar, canlılar ödüyormuş ne gam!

6 Şubat depremlerinin yıldönümünden bir hafta sonra 13 Şubat’ta Erzincan İliç’te Anagold altın madeninde siyanürlü liç yığınının çökmesiyle 9 işçi milyonlarca ton toprağın altında kaldı. Siyanür toprağa, suya ve havaya karıştı. Hem işçi hem de çevre katliamı olan faciadan sonra öğrendik ki yüzde 20’si Çalık Grubuna ait olan Anagold şirketi daha fazla altın çıkarmak, kârını büyütme için göz göre göre kural ihlali yapmış. Siyanürlü toprağın biriktirildiği ve adına liç yığını denilen alanda en fazla 25 kat yığma yapılması gerekirken 33 kata kadar çıkılmış. Çökmenin olduğu gün işçiler toprakta çatlaklar

görüp bunu üstlerine ilettikleri halde çalışma durdurulmamış. 2019’da şirket maden için kapasite artışı talebinde bulununca Çevre Bakanlığı onay vermiş, Devlet Su İşleri, Fırat nehrinin 400 metre yakınındaki maden sahası için “yakınında herhangi bir içme-kullanma suyu havzası yoktur” raporu vermiş! Madende çalışan işçiler, dünyadaki benzer işlerde çalışan işçilerden 7 kat daha ucuza çalıştırılmış! Tek bir iş ve çevre güvenliği önlemi alınmamış. İlgili sendikalar şirkete toz kondurmamış. Maden şirketinin CEO’sunun sözleriyle “dünyanın en düşük maliyetli altın madeni”ne sahip şirketin geçtiğimiz yıl 7,2 milyon dolarlık vergi borcu silinmiş! Şirket 2020’den bu yana madenden 335 milyon dolar kâr elde etmiş! Bu fa-

cia, işçi sınıfının karşısında patronuyla, devletiyle, iktidarıyla, yerel yöneticisiyle, bürokrat sendikacısıyla sermaye sınıfının olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Söz konusu olan işçilerin canı, insanların ve gelecek nesillerin sağlığı olduğunda bile patronlar kârlarından taviz vermiyor. Büyük bir açgözlülükle ve azgınca emeği, doğayı yağmalıyorlar. Anagold örneğinde olduğu gibi, her durumda sırtlarını siyasi iktidara yaslamının rahatlığını taşıyorlar. Neden oldukları Soma, Amasra, İliç gibi büyük faciaların bile hesabını vermiyor, bedelini ödemiyorlar. **Söz konusu sermaye sınıfı olunca siyasi iktidarın desteği sınırsız. Peki aynı siyasi iktidar sıra işçi sınıfına gelince nasıl bir tutum gösteriyor?**

Söz konusu sermaye sınıfı olunca siyasi iktidarın desteği sınırsız. Peki aynı siyasi iktidar sıra işçi sınıfına gelince nasıl bir tutum gösteriyor?

Son dönemlerde ücretlerinin artmasını, çalıştıkları işyerinde baskıların azalmasını isteyen, bunun için sendikalaşma yolunu seçen işçilerin karşı karşıya kaldığı muameleler bu sorunun yanıtını kuşkuya yer bırakmayacak şekilde ortaya koyuyor: Açık bir işçi düşmanlığı, hak arayan işçiye tahammülsüzlük! Hakları için mücadele eden işçiler önce patronların işten atma saldırısıyla karşılaşılıyor. Bu sefer adaletsizliğe, haksızlığa karşı koymak isteyince polisin, jandarmanın zulmüyle karşı karşıya kalıyor, şiddet görüyor, gözaltına alınıyor, ev hapsine çarptırılıyor. Bu da yetmiyor; müftüleri, kaymakamları, valileri, mahkemeleri karşılarında buluyorlar. Sendikalaşan işçileri işten atarak açık açık anayasal suç işledikleri halde patronlar korunup kollanırken işçilerin en ufak hak arayışı baskıyla, şiddetle, mahkeme kararlarıyla engelleniyor.

Gerçek durum buyken siyasi iktidar, kendisini toplum için, işçi ve emekçiler için tek seçenek olarak dayatmaya

devam ediyor. Borç dağları yükselirken ekonominin iyiye gittiğine, rekor hızla yükselen enflasyonun düşeceğine, hayat pahalılığından etkilenmediğimize, kişi başına düşen milli gelirin Türkiye tarihinin en yüksek seviyesine çıktığına inanmamızı istiyor. Cumhuriyet tarihinin en büyük yoksullaşma dalgasının yaşandığı, asgari ücretin ortalama ücret haline geldiği, 9 milyondan fazla emeklinin 10 bin lira maaş aldığı bir süreçte gelirimizin arttığını iddia ediyor. Arka arkaya açıklanan paketlerle, programlarla, torba yasalarla saldırıları daha da derinleştirirken işlerin düzeleceğini ileri sürüyor. Çok açık ki ortada bir ekonomik yıkım tablosu vardır ve bunun bedeli işçi ve emekçilere ödetilmektedir.

Tam da bu nedenle bugünkü Türkiye manzarası sermaye için cennet, işçi ve emekçiler için cehennem tablosudur. Biz işçi ve emekçilerin esas gündemi hayat pahalılığı, büyüyen yoksulluğumuz, çalışma koşullarımızın kötüleşmesi, ücretlerimizin düşmesi, işçi katliamları iken iktidar ve düzenin muhalefet partileri yerel seçimler üzerinden rant kapma yarışına girmiş durumdadır. Sorunlarımızı umursamıyor, bizi kendi gündemlerine hapsedmek istiyorlar. **İktidar güçleri tıpkı 14-28 Mayıs genel seçimlerinden önce yaptıkları gibi yapay kutuplaşmayı körüklemeye, bizi birbirimize düşman etmeye, emekçilerin dini duygularını istismar etmeye çalışıyorlar.** Çünkü ancak böyle yaparlarsa işçi sınıfı olarak gerçek sorunlarımız etrafında kenetlenmemizi engelleyebileceklerini çok iyi biliyorlar.

İktidar güçleri tıpkı 14-28 Mayıs genel seçimlerinden önce yaptıkları gibi yapay kutuplaşmayı körüklemeye, bizi birbirimize düşman etmeye, dini duygularımızı istismar etmeye çalışıyorlar.

Çünkü ancak böyle yaparlarsa işçi sınıfı olarak gerçek sorunlarımız etrafında kenetlenmemizi engelleyebileceklerini çok iyi biliyorlar. Çünkü ancak bu yolla sendikal haklarımızı korumak, ücretlerimizi yükseltmek, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınmasını sağlamak, bugüne kadar binlerce insanımızı yaşamdan koparan açgözlülüğün ve umursamazlığın hesabını sormak için birleşmemizin önüne geçebileceklerini çok iyi biliyorlar.

Çünkü ancak bu yolla sendikal haklarımızı korumak, ücretlerimizi yükseltmek, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınmasını sağlamak, bugüne kadar binlerce insanımızı yaşamdan koparan açgözlülüğün ve umursamazlığın hesabını sormak için birleşmemizin önüne geçebileceklerini çok iyi biliyorlar.

Hiç kuşku yok ki yerel seçimlerden sonra hak gaspları ve baskılar daha da artacak. İktidar ekonomik krizin faturasını biz işçi ve emekçilere daha fazla yüklemek için saldırılarını daha da yoğunlaştıracak. **Şimdiden kredi kartlarının kullanımına sınırlama getirmenin, esnek ve güvencesiz çalışma yasalarını çıkarmanın, kıdem tazminatını gasp etmenin, üzerimizdeki vergi yükünü arttırmanın planlarını yapmış durumdadır. Bunları süratle hayata geçirmek için yerel seçimlerin geçmesini bekliyorlar.**

İşçi ve emekçiler olarak böyle bir iktidara destek vermektense bir çıkarımız olamaz. İktidar ve düzenin muhalefet partilerinin rant çekişmesinden, iktidar kavgasından bir çıkarımız olamaz. Bizim çıkarımıza olan yan yana gelmektir, sermayenin saldırılarına karşı birliğimizi örgütlemektir. Ancak o zaman üzerimizdeki kasveti dağıtabilir, kara kışı bahara çevirebiliriz. Ancak o zaman örgütsüzlüğün yarattığı umutsuzluğu dağıtıp haklı olmanın, birlik olmanın verdiği güçle hareket edebiliriz. ÜİD-DER Müzik Topluluğu

UMUT'un şarkısında dediği gibi, biz gecenin içinde gündüzü düşleyelim, umudumuzu yitirmeyelim, **sermayenin saldırılarına karşı birliğimizi örgütleyelim.** ■

Yoksulluk Azaldı mı?

TÜİK yoksulluğun ölçüldüğü kriterleri şöyle sıralıyor: “Çamaşır makinesi, renkli televizyon, telefon ve otomobil sahipliği ile ekonomik olarak beklenmedik harcamaları yapabilme, evden uzakta bir haftalık tatil masrafını karşılayabilme, kira, konut kredisi ve faizli borçları ödeyebilme, iki günde bir et, tavuk, balık içeren yemek yiyebilme ve evin ısınma ihtiyacını karşılayabilme durumu.” Buradaki 9 maddenin en az dördünü karşılayamayanlar ciddi maddi yoksunluk içinde kabul ediliyor. Bu kriterlerle istatistik çıkaran TÜİK'e göre maddi yoksunluk oranı 2013 yılında yüzde 43,8 iken 2023'te yüzde 26,4'e düşmüş! Ama TÜİK, aynı raporunda şu verileri de açıklamış: “Hanelerin %58,8'i evden uzakta bir haftalık tatil masraflarını, %39,2'si iki günde bir et, tavuk ya da balık içeren yemek masrafını, %31,8'i beklenmedik harcamaları, %19,5'i evin ısınma ihtiyacını, %64,2'si eskimiş mobilyaların yenilenmesini ekonomik olarak karşılayamadığını beyan etti.” TÜİK'e göre bu kriterler yoksulluk kriteri değil! Kendi kendisiyle çelişen TÜİK, enflasyona takla attırmakta çok ustalaşınca belli ki diğer istatistiklere de el atmış!

Gelin, durumu bir de kendimize bakarak değerlendirelim. Çamaşır makinesi, televizyon, telefon artık her evde var ve olmak zorunda. Ama bunlardan biri bozulmasın diye dua eder olduk, çünkü peşin almamız mümkün değil, ancak borçlanarak alabiliyoruz. Peki, hangi işçi ailesi bir hafta tatil yapabiliyor ya da kirasını rahat rahat ödeyebiliyor? Hangi işçi kredi borçlarının asgari tutarından daha fazlasını rahatça ödeyebiliyor? Hangi ailenin evine iki günde bir et, tavuk, balık girebiliyor? Hangimiz gönül rahatlığıyla doğalgazı açabiliyoruz? İşyerinde birlikte çalıştığımız arkadaşlarımızı, akrabalarımızı, komşularımızı gözümüzün önüne getirelim. Etrafımızda bu maddelerden en az dördünü karşılayamayan ne kadar çok insan var, öyle değil mi? Fazla mesai yaparak ihtiyaçlarımızı karşılamaya çalışıyoruz çoğunlukla. Demek ki **birakalım yoksulluğun azalmasını, bu ülkenin işçi ve emekçileri olarak büyük bir çoğunluğumuz ciddi yoksulluk içinde yaşıyoruz!**

Ama TÜİK'e göre Türkiye'de görelî yoksullaşma da azalıyor mu? Ülkedeki ortalama gelirin yüzde 50'si yoksulluk sınırı olarak kabul edildiğinde 2013 yılında görelî yoksulluk oranı yüzde 15 iken 2023 yılında yüzde 13,9'a

düşmüş. Pek çok uzman Cumhuriyet tarihinin en hızlı yoksullaşmasını yaşadığımızı söylerken TÜİK 10 yıl öncesinden daha iyi durumda olduğumuzu söylüyor. Oysa biz 10 yıl önce alabildiğimiz pek çok şeyi bugün alamadığımızı çok iyi biliyoruz. Peki, nasıl oluyor da TÜİK görelî yoksulluk azalıyor diyor?

Çünkü görelî yoksulluk hesaplanırken Türkiye'deki önceki yıla ait ortalama yıllık gelir dikkate alınıyor. Ortalama gelirin yarısından daha az geliri olanlar yoksul kabul ediliyor. Ortalama gelir son birkaç yıldır düşüyor ve düştükçe işçisiyle, kamu çalışanıyla, mavi yakalıyla beyaz yakalıyla hep birlikte yoksullaşıyoruz, yani yoksulluk çukuru genişliyor! DİSK-AR verileri de bu gerçeği doğruluyor. DİSK-AR raporuna göre 2002'de ücretli çalışanların yüzde 24,4'ü asgari ücretin altında ücret alırken bu oran 2022'de yüzde 33,8'e çıktı. Asgari ücretin iki katından fazla ücret alanların oranı yüzde 40 iken 2022'de yüzde 18'e kadar geriledi. Asgari ücretin 1,5 katı ve altında ücret alanların oranı ise 2022'de tam yüzde 84,5 oldu! Bu oranlar bize artık bir asgari ücretliler ülkesi olduğumuzu gösteriyor.

Gelin bir de TÜİK'in 2013 yılında baz aldığı ortalama gelirle 2023'te baz aldığı ortalama geliri karşılaştıralım. TÜİK 2013 yılında görelî yoksulluğu hesaplarırken yıllık ortalama geliri 13 bin 250 lira olarak baz almıştı. Buna karşılık 2012'de yıllık asgari ücret toplamı 8 bin 645 lira olmuştu. Yani ortalama gelir asgari ücretin 1,5 katıydı. 2023 yılında yıllık ortalama geliri 58 bin 374 lira olarak baz aldı. 2022'de bir yıllık asgari ücret tutarı ise 58 bin 518 lira oldu. Yani ortalama gelir ile asgari ücret hemen hemen eşitlendi!

Tablo ortada değil mi? **Türkiye'de yoksulluk çukuru özellikle son birkaç yıldır genişleyerek işçi ve emekçilerin daha büyük bir kesimini içine almıştır.** Yükselen enflasyon karşısında reel ücretlerin erimesi ve alım gücünün daha da düşmesiyle, genişleyen yoksulluk çukuru aynı zamanda derinleşmiştir. Türkiye'deki yoksulluk tablosu bu kadar nettir ve zaten işçiler olarak yoksullaştığımızı iliklerimize kadar hissediyoruz. Önümüze istatistikler, rakamlar koyarak kafamızı karıştırmaya çalışıyorlar ama gerçekler değişmiyor. Yalanlara kanmayalım, gerçekleri görelim. Yoksulluk azalmadı, derinleşerek ve genişleyerek arttı! ■

Ekmeğimizin Peşindeyse Haklarımızın da Peşinde Olmalıyız!

■ İstanbul/Tuzla'dan bir grup işçi

Pek çok işçi kardeşimiz grev ve direnişlerde “biz ekmeğimizin peşindeyiz” derler. Bununla ekmeklerini korumak dışında bir amaçları olmadığını anlatmaya çalışırlar. Fakat kısa zamanda ekmeklerini koruyabilmek için sendikaya üye olma, grev, gösteri, eylem yapma, siyasi iktidarın politikalarına karşı protestolar düzenleyebilme hakkına sahip olmaları gerektiğini görürler.

Mesela Urfa Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Özak Tekstil'de çalışan işçiler, üye oldukları sendikadan istifa ederek BİRTEK-SEN'e üye oldular. Bu nedenle işten atıldılar. 27 Kasım'da fabrikalarının önünde direniş başlattılar. Fakat her türlü baskıyla, polis şiddetiyle, müftü engeliyle karşı karşıya kaldılar. 23 Ocakta direnişlerini Özak Tekstil'in İstanbul'daki holding binası önüne taşıdılar. Fakat Zeytinburnu Kaymakamlığı ilçe genelinde 7 günlük eylem yasağı getirdi. Bunun üzerine işçiler direnişlerini İkitelli Organize Sanayi Bölgesindeki Özak Tekstil fabrikası önüne taşımak istediler. Bu sefer de Bahçeşehir Kaymakamlığı eylem yasağı kararı aldı. Geçtiğimiz günlerdeyse polis tazminatlarını alamayan inşaat işçilerine saldırdı. Gözaltına alınan sendika temsilcileri ve işçilere ev hapsi cezası verildi. Bunlar gibi nice örnek sıralamak mümkün.

Patronların, polisin, müftülerin, valilerin, kaymakamların, savcılarının, hâkimlerin ekmekleri için mücadele

eden işçilerin karşısına çıktığı bu örnekler bize açıkça şunu anlatır: **İşçilerin karşısında tek bir cephe var; sermaye cephesi! Ve işçiler de sermaye cephesinin karşısına kendi cephelerinde birleşmiş, örgütlü işçi sınıfı olarak çıkmak zorundadır.**

Sermaye cephesi işçileri adeta kuşatma altına alıyor. Yasal bir hakkı gayrimeşru bir talep, hak aramayı cezalandırılması gereken bir suç gibi sunuyor, karalıyor. Siyasi iktidar bunun karşısında sermayeyi koruyup en antidemokratik, en baskıcı, en işçi düşmanı yüzünü gösteriyor. Haklarımıza sahip çıkamadığımız için yoksulluğumuz, geçim derdimiz büyüyor. Bu da işçilerin ekmek mücadelesiyle demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi arasında kopmaz bir bağ olduğunu gösteriyor.

Tıpkı İşçi Dayanışması'nın 186'ncı sayısındaki Hak Aramak Suç Oldu yazısında anlatıldığı gibi: “Siyasi iktidarın demokratik hakları ortadan kaldırmasıyla, siyasal baskıları arttırmasıyla ekmeğimizin küçülmesi arasında derin bir bağ var. Demokratik haklarımızla ekmek mücadelemiz arasında kopmaz bir bağ olduğunu söylememizin nedeni işte budur. Demek ki ekmeğimizi büyütme için demokratik haklarımıza da sahip çıkmak zorundayız. İşçilerin yapması gereken şey haklılığına ve mücadelesinin meşruluğuna inanmak, demokratik ve ekonomik hakları büyütme için işçi sınıfının siyasetine sahip çıkmak ve örgütlülüğünü büyütme.” ■

Mücadelenin Adıdır Kadın

■ Gebze'den bir kadın metal işçisi

Hepimizin bildiği üzere kısa bir süre önce 2023-2025 HMESS Grup Toplu İş Sözleşmesi grev aşamasında son buldu. Birden çok fabrikada MESS'e bağlı olsun veya olmasın hareketli süreçler yaşandı. Çünkü alınacak ücret başka fabrikadaki işçilerin alacağı ücreti de belirleyecekti. Bu süreçte işçiler, kadın erkek demeden MESS'e karşı tek yumruk halinde mücadeleyi omuzlamak için birlik oldular.

Ben de metal sektöründe kadın işçilerin ağırlıklı olduğu bir fabrikada çalışıyorum. İşyerimiz MESS'e bağlı değil. Toplu sözleşme görüşmelerimiz Eylülde başlamıştı. Fakat anlaşma sağlanamadığı için grev sürecine doğru gidiyoruz. Fabrikada makine ve tezgâh başlarında sürekli greve çıkıp çıkmayacağımız konuşuluyordu. Yemek molasında kadın arkadaşlarımızla sohbet konumuz aynıydı. Fidan arkadaşım yüzünde tedirgin bir ifadeyle şunları anlattı: “Greve çıkacağız ama biz ne yapabiliriz ki? Bizim gücümüz neye yeter? MESS'e bağlı fabrikalarda erkek işçilerin sayısı bizden çok, sesleri daha gür çıkıyor. Biz onlar gibi sloganlar atıp bağırarak bile bizi kimse takmaz, korkmaz.”

Ben de ona “Kadın, erkek, yaşlı, genç olmamızın ne önemi var, biz birlik olduktan sonra? Sesimiz çok çıkmış, az çıkmış ne fark eder ki? Bizim en büyük gücümüz üretimden geliyor. Üretimi durdurup kapıya çıkmamız yeter. Biz yeter ki birlikte mücadele etmekten korkmayalım. Bu kavgada birbirimize omuz olalım. Biz zaten hayatın her alanında mücadele etmiyor muyuz? Şimdi yine aynı mücadeleyi burada patronlara karşı vereceğiz” dedim. Bu sözlerimden sonra arkadaşlarıma güven geldi.

Aslında tarihe dönüp baktığımızda kadınlar ne mücadeleler vermiş... 8 Mart 1857'de ABD'nin New York kentinde 40 bin kadın işçi daha iyi çalışma koşulları, daha kısa çalışma saatleri ve eşit işe eşit ücret talebiyle bir tekstil fabrikasında grev yapmışlar. Patron işçileri fabrikaya kilitletiği için fabrikada çıkan yangında yanarak hayatlarını kaybetmişler. Bu sınıf kardeşlerimizin acısı yüreğimizde duruyor. Şimdi bizler de onların bize açtığı mücadele yolunda ilerliyoruz. Emekçi kadınlar olarak biz de mücadelenin en ön saflarında yerimizi almalıyız. Çünkü mücadelenin adıdır kadın! ■

Dünya Dönüyor Ama Eskisi Gibi Değil

■ İstanbul/Avcılar'dan bir kadın işçi

Malum, Şubat ayını geride bırakıp baharın gelişini müjdeleyen Mart ayına girdik. Fakat içimiz bahar sevinciyle dolmak bir yana daha da kararıyor. Ama bunun tek nedeni hava değil.

Atalarımız “Mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırır” demişler. Artık kazma kürek yerine doğalgaz yaktığımız bir çağda yaşıyoruz. Ama geçim derdi ve kaba-ran faturalar nedeniyle çoğumuz doğalgaz yakamıyoruz. Hatta kazma küreğe geri dönmek zorunda kalanlar da yok değil. Üstelik ekolojik kriz ve iklim değişikliği yüzünden soğuklar ilerleyen aylarda da devam ediyor. Ekolojik krizin sonuçları sadece faturalarımıza değil yaşamımızın her alanına yansıyor.

Özellikle son birkaç yıldır iklim koşulları, mevsimler, mevsim geçişleri atalarımızın deneyimlerinin dışına çıkmaya başladı. Bugünün kuşakları için iklim değişikliği son derece hissedilir hale geldi. Sanki gelecek nesillerin sorunuymuş gibi görünen ekolojik kriz yaşamı derinden

etkilemeye başladı. Toplumun ve doğanın alışık olduğu döngüler bozuldu. Kış boyunca yere kar değmezken, Nisan ayında kar yağabiliyor. Kışın yağış olmadığından yazın kuraklıklar yaşanıyor. Bu da gıda krizini tetikliyor. Dengesiz ve alışılmışın dışındaki hava koşulları nedeniyle tarım ürünlerinin verimi düşüyor. Aşırı yağışlar ya da kuraklıklar yaşam alanlarını yok ediyor. Her yıl milyonlarca insan göç yollarına düşüyor, göç krizi büyüyor. Sel gibi doğa olayları büyük felaketlere dönüşüyor, nice canlar yitip gidiyor. Yani ekolojik kriz büyümeye ve bize bedel ödetmeye devam ediyor.

Aslında durum çok açık; kapitalizmin yarattığı sorunlar birbirini tetikleyerek krizler yumağına dönüşüyor. Bu krizlerden kurtulmanın yolunun kapitalizmden kurtulmak olduğu daha da belirginleşiyor. Kapitalizmden hiçbir çıkarı olmayan, dayanışma içinde birleşebilecek, sömürüye karşı birlikte mücadele verebilecek, doğayı ve insanlığı kapitalizmden kurtarabilecek tek güçse dünya işçi sınıfıdır. ■

Asgari Ücretle Açgözlü Olunur mu?

■ Sancaktepe'den bir kadın işçi

Ücretlerimizin yükseltilmesini talep ettiğimiz her dönemde, biz işçilere “açgözlü”, “nankör” yaftası yapıştırılır. İktidar sahiplerinden tutun da, daha fazla kâr etmek için hayatlarımızı cehenneme çeviren patronlara kadar sermaye sınıfının zihniyeti budur. Kimi zaman, benzer düşünceleri aynı fabrikada, aynı tezgâhta çalıştığımız işçi arkadaşımızdan da duyabiliyoruz. Türk Dil Kurumunun sözlüğünde, açgözlü tanımı “mala, yiyeceğe içeceğe doymayan, sürekli para ve mal biriktiren, az ile yetinmeyen kişi” olarak yapılıyor. Sizce biz işçiler bu tanıma giriyor muyuz? Yoksa gerçek açgözlüler patronlar sınıfı ve onların temsilcileri mi?

Çoğumuz asgari ücret ile geçinmeye

İktidarın Zihniyeti İliç'te de Aynı!

■ Ankara'dan genç bir işçi

Erzincan İliç'te bulunan siyanürlü altın madeninde Meydana gelen faciada 9 madenci kardeşimiz hâlâ göçük altında. Siyanürlü liç yığınının çökmesinin ardından siyanürün yanı sıra çeşitli ağır metaller de suya ve toprağa karıştı. Madenin sahibi yerli-yabancı sermaye, devleti arkasına aldı, kâr hırsıyla işçileri ve doğayı acımasızca katletti. Katliamın ardından, şirketin maden sahasını genişletme başvurusu yaptığı ve eski Çevre Bakanı Murat Kurum'un başvuruyu onayladığı ortaya çıktı. Bunun üzerine siyasi imajını korumak için şunları söyledi Kurum: "Çevre Bakanlığı, işletmenin kapasite artışı kararını vermez, veremez, çünkü böyle bir yetkisi yoktur. Sadece ve sadece kapasite artışının çevreye etkisini ölçer, onaylar ya da onaylamaz." Bu açıklama kelime oyunu yaparak emekçilerin aklıyla alay etmektir. Onaylamak zaten yapılmasına izin vermektir. En az yapan kadar onaylayan da sorumludur.

Maden Atıkları Yönetmeliğine göre faciaya yol açan söz konusu faaliyetten birinci derecede sorumlu merci Çevre Bakanlığıdır. Madendeki yığın liç tesisinin izin süreçleri ve denetlenmesiyle ilgili yetki ve sorumluluk bu bakanlıktadır. Zaten böyle olmasa, şirketin 2021 yılında maden sahasını genişletmek için yaptığı başvuru bizzat Murat Kurum imzasıyla onaylanmazdı. Kurum'un maden alanının 3 kat arttırılmasını sağlayan imzasıyla verilen ÇED olumlu raporunda heyelan riskinin olmadığı yazıldı! Oysa namuslu bilim insanları, meslek odaları, hukukçular bunun felakete yol açacağını defalarca söylediler, uyardılar, davalar açtılar. Ama bu durum tek derdi sermayeyi ihya etmek olanların umurunda bile olmadı. Ve felaket yine göz göre göre geldi. Her felakette bize aynı şeyleri yaşıyorlar. Hiçbir sorumlu hesap vermiyor.

Her defasında imajlarını koruma derdine düşüyorlar. Onları eleştirenleri ise siyaset yapmakla, acıları istismar etmekle suçluyorlar. Hesap verme, utanma yok. Alabildiğine yağma, talan ve vurgun var.

Peki, nasıl böylesine pervasızca gerçekleri çarpıtıp suçlarını inkâr edebiliyorlar? Çünkü yeterince örgütlü değiliz. Büyük bir özgüvenle her defasında böyle karşımıza çıkmalarının nedeni bu. İşçi sınıfı güçsüz olduğundan suçlular her felaket sonrası açıkça yalan söyleyip sorumluluktan kaçıyorlar. Hesap vermek bir yana, başkalarını suçlama hatta tehdit etme cesareti buluyorlar. Hayatımızı enkaza çevirenlerden, doğamızı katledenlerden hesap sormak için asıl biz cesaretli olmalıyız. İşçiler cesareti birliklerinden, örgütlülüklerinden alır. Kapitalistlerin hayatımızı cehenneme çevirmesini önlemek için mahallelerde, fabrikalarda, sendikalarımızda örgütlülüğümüzü büyütme zorundayız. ■

çalışıyoruz. Bırakalım mal mülk biriktirmeyi, ay sonunu getiremiyoruz. Biz işçilerin "ağgözlülüğü" elimize geçen ücret kadardır. Marketlerde annelerin çocuklarına bir çikolata alırlarsa ikinci bir çikolatayı alamayacağını söylediğini duyarız. Ancak indirim giren ürünlerden birkaç adet birden almaya çalışırız. İhtiyaçlarımızı bir sonraki aya ertelemeye çalışırız. Yani biz işçilerin, asgari ücretle ya da emekli maaşı ile ağgözlü olabilmemizin imkânı yok. Evimize et balık alamıyorken, en ucuz, en kalitesiz ürünlerle besleniyorken, bırakalım mal mülk para biriktirmeyi kiralarmızı ödeyemez durumdayken neyin ağgözlülüğünü yapabiliriz?

Ya patronlar? Daha fazla kâr etmek uğruna, düşük ücretle işçi çalıştırmak için MESEM'ler aracılığıyla çocuklarımızı kâr hırslarına kurban ediyorlar. Daha yakın zamanda, kârlarından ödün vermek istemedikleri için, ağgözleri doymak bilmediği için İliç'te 9 canımızı kaybettik. Patronların ağgözlülüğü yüzünden her yıl binlerce işçi kardeşimizi iş cinayetlerinde kaybediyoruz. Tokluk duygusu

olmayan, iştahının sınırı olmayan sermayedir. Dünyamızı savaşlarla yangın yerine çeviren, daha çok kâr etmek için doğal kaynaklarımızı talan eden, toprağımızı, suyumuzu zehirleyen, evlerimizi başımıza yıkanlar onlardır. Her yıl açıkladıkları bilançolarla övünen kapitalistler, "bu kadar kazandığım yeter" demediler, demezler de. Çünkü ağgözlülük sermaye sınıfına has bir özelliktir. İşçilerin canı pahasına, doğanın katledilmesi pahasına, bir sonraki yıla daha fazla hedefler koyarlar.

Biz işçiler için, "daha iyisini hak ediyoruz" diye düşünmek, hayatın güzelliklerinden payımıza düşeni istemek, iyi bir ücret talep etmek, ihtiyacımız olan her türlü kaliteli besini talep etmek, başımıza sıcak bir dam istemek ağgözlülük değil insanlaşma isteğidir, doğal olan taleplerdir. Patronlar sınıfının ve onların temsilcileri olan iktidar sahiplerinin, yaratmaya çalıştığı "insanoğlu ağgözlüdür" algısına kanmayalım. Gerçekte ağgözlü olan sınıf patronlar sınıfıdır. Bu sınıfı iyi tanıyalım, işçi arkadaşlarımıza da anlatalım. ■

Dünyanın Dört Bir Yarısı Eylemlerle İşçiler Mü

İngiltere'de Tabipler Birliği (BMA) üyesi pratisyen hekimler grevde. Hükümetle devam eden ücret anlaşmazlıkları nedeniyle pratisyen hekimler 10'uncu kez greve çıktı. Mart 2023'ten bu yana aralıklarla iş durduran hekimler 24-29 Şubatta da iş bıraktı. Grev hastanelerde ameliyatların ve muayenelerin ertelenmesi anlamına geldiğinden hükümet halkın gözünde grevi karalamaya çalışıyor. Ancak eksik işçiyle ağır iş yükü altında çalışan sağlık emekçilerinin grevi halkın desteğini görüyor. Yüzbinlere varan personel açığı, acil servislerde rekor bekleme süreleri, hastanelerde yetersiz yatak, sağlık hizmetine ayrılan fonların kesilmesi, tedavilerin aksaması ile birlikte sağlık sistemi (NHS) çöküşe sürükleniyor. Sağlık emekçilerinin de halkın da hükümete tepkisi ve öfkesi büyüyor. 2008'den bu yana ücretleri yüzde 26 oranında eriyen ve yıllardır enflasyonun altında ücret alan pratisyen hekimler düşük ücret dayatmalarına ve sağlık sistemini çökeren hükümete karşı mücadeleyi sürdürüyor.

Almanya'da göçmen düşmanlığı üzerinden yükseltelen ırkçı ve faşist politikalara karşı yüzbinlerce işçinin katıldığı eylemler devam ediyor. Şubat ayı boyunca neredeyse her gün, pek çok şehirde "Demokrasiyi savunun!" şiarıyla eylemler düzenlendi. Aşırı sağa ve ırkçı politikalara karşı tepki ve haklı öfke dile getirildi. Yüz binler hep bir ağızdan "Güvenlik Duvarı Biziz", "Faşizme Geçit Yok!" sloganlarını haykırdı.

Ülkede sadece 2023'te aşırı sağcı, ırkçı, Yahudi düşmanı ve İslamofobik 24 bin saldırı ve suç kayıtlara geçti. İşçi ve emekçiler, yaratılmaya çalışılan karanlığa sessiz kalmayacaklarını dile getiriyorlar. İrkçılığa, nefrete ve göçmen düşmanlığına karşı barışı ve birlikte kardeşçe yaşamayı savunuyorlar. Sendikaları ve mücadeleci işçi örgütleri ile birlikte ırkçılığa geçit vermeyeceklerini, göçmen işçi kardeşleriyle dayanışma içinde olacaklarını ifade ediyorlar. İşçi ve emekçileri birbirine düşman etmeye yönelik politikalara geçit vermeyeceklerini haykırıyorlar.

Öte yandan Birleşik Hizmet Sendikası Ver.di'nin çağrısıyla, toplu taşımada ve havayolu ulaşımında işçiler grevler gerçekleştiriyor. Havayolu şirketi Lufthansa ile sendika arasındaki müzakerelerde anlaşmaya varılma-

ması üzerine 28 Şubat-1 Mart arasında 3 günlük grev kararı alındı. 26 Şubattan itibaren ülke genelinde otobüs, tramvay ve metro ulaşımında uyarı grevleri yapan işçiler, 1 Martta aynı anda iş durdurdular.

Gine'de Gine Ulusal İşçi Konfederasyonu (CNTG) öncülüğünde tüm sektörlerde gıda fiyatlarının düşürülmesi, ücretlerin yükseltilmesi talepleriyle genel grev ilan edildi. 26 Şubatta başlayan genel grev 2021'de darbeyle iktidara gelen askeri yönetimin geçiş hükümetini dağıtmasının ardından başladı. İşçilerin talepleri arasında tutuklu sendika yöneticilerinin serbest bırakılması, medya üzerindeki sansürün kaldırılması ve sivil hükümetin yönetimi devralması yer alıyor. Başkent Konakri'de, grevlerle eşlik eden protestolarda 2 kişi katledildi. Tüm protestoları yasaklayan askeri faşist yönetime karşı mücadele eden işçiler derhal taleplerinin karşılanmasını istiyorlar.

Nijerya'da hayat pahalılığına karşı 27 Şubatta ülke genelinde greve çıkan işçi ve emekçiler, hükümetin verdiği sözleri tutmadığını ve artık tahammül sınırını aştığını ifade ediyorlar. Geçen yıl Ekim ayında başlayan genel grev hükümetin çeşitli sübvansiyonların uygulanacağı sözüyle bitirildi fakat geçen 6 ayda sözler tutulmadı. Zamlar devam etti, işçiler daha da yoksullaştı. "Artık sabrımız kalmadı!" diyen emekçiler pek çok şehirde protesto gösterileri ve grevlerle taleplerinin karşılanması için mücadele ediyorlar.

Arjantin'de iktidara gelir gelmez işçi düşmanı politikalarına hız veren aşırı sağcı Javier Milei ve hükümeti Ocak ayından bu yana sağlık, eğitim ve ulaşım başta olmak üzere kamu ve özel sektörde yapılan grevlerle, kitlesel eylemlerle protesto ediliyor. 21 Şubatta demiryolu işçileri, 22 Şubatta kamu ve özel sektördeki sağlık çalışanları, 26 Şubatta öğretmenler ve 28 Şubatta havayolu işçileri gerçekleştirdikleri grevlerle taleplerini ortaya koydu. İşçiler, yıllık enflasyonun yüzde 254'e ulaştığı ülkede enerji ve yakıt sübvansiyonlarının kaldırılmasını, düşük ücretleri, yoksullaştırma politikalarını kabul etmiyorlar. "Açlık Beklemez!" diyen işçiler grevlerin yanı sıra, Buenos Aires başta olmak üzere pek çok şehirde kitlesel gösterilerle mücadeleyi büyütüyor.

nında Grev ve Kitlesele icadeleyi Büyütüyor!

Kanada'da York Üniversitesinde çalışan 3 bin eğitim emekçisi, sendika ve üniversite yönetiminin anlaşmaya varamaması üzerine 26 Şubatta greve başladı. Gıda ve barınma da dâhil temel ihtiyaçlardaki yüksek fiyat artışlarını karşılamakta zorlandıklarını ifade eden işçiler, ek işlerle geçinmek yerine ücretlerinin yükseltilmesini talep ediyorlar. Kanada'nın en büyük öğrenci birliği olan York Öğrenci Federasyonunun desteğini de alan akademisyenler, taleplerini dayanışmayla kazanacaklarını ifade ediyorlar.

İngiltere'de 7 Ekimden bu yana her cumartesi Gazze'de katliamın durdurulması için yüzbinler meydanlara çıkıyor. İskoçya Ulusal Partisi SNP'nin ateşkes çağrısı yapılması için verdiği önerenin görüşüldüğü 21 Şubatta binlerce kişi Parlamento binası önünde toplandı. Emekçiler seçtikleri milletvekillerinin ateşkes lehinde oy kullanmasını talep etmek için parlamento binasına girdi. İkti-

dardaki Muhafazakâr Parti ve sözde muhalefet İşçi Partisi önergeye değişiklik sunarak "acil insani ateşkes", "acil insani ara" çağrılarını gündeme getirdi. Avam Kamarası Başkanı ise prosedürlerden saparak, değişiklik önerilerini tartışmaya açarak krize sebep oldu. Genel seçimlerin yaklaştığı İngiltere'de "Ateşkes yoksa oy da yok!" diyen işçi ve emekçilerin emperyalist savaşı, hükümete, sözde muhalif partilere ve kapitalist düzene öfkesi ve mücadelesi yükseliyor. **İsrail**'de, Netanyahu hükümetinin baskı ve yasaklarına rağmen emekçiler bir kez daha Tel Aviv meydanında bir araya geldi. 24 Şubatta erken seçim ve Gazze'de tutulan rehinelere serbest bırakılması yönünde anlaşma yapılması taleplerini yükselten emekçilere polis saldırdı, 21 kişi tutuklandı. Ama İsraili emekçiler Filistin halkına yapılan zulme karşı çıkmaya ve savaşın bir an önce sonlandırılmasını talep etmeye devam ediyor.

Ukrayna Savaşının 2. yıldönümünde SI Cobas'tan seferberlik çağrısı

İtalya'da taşımacılık işçilerinin sendikası SI Cobas, Ukrayna'daki savaşın ikinci yıldönümü olan 24 Şubatta uluslararası seferberlik çağrısında bulundu. İtalya, Japonya, Arjantin, Yunanistan, ABD gibi ülkelerden ve Türkiye'den çeşitli sendikalar, siyasi partiler, işçi örgütleri SI Cobas'ın çağrısına etkinlikler, protesto gösterileri ve eylemlerle karşılık verdiler.

İtalya'da SI Cobas, emperyalist savaşı ve Gazze'deki soykırıma karşı 24 Şubatta ulusal çapta genel grev çağrısında bulundu. 23 Şubatta başlayan genel grev 24 Şubatta Milano'da düzenlenen gösteriyle devam etti. Eylem, lojistik sektörü ve dağıtım depolarının yanı sıra İtalya genelinde birçok işyerinden ve farklı sektörlerden işçilerin, lise ve üniversite öğrencilerinin katılımıyla gerçekleşti. İtalya'nın büyük şehirlerinde İsrail devletiyle silah ticaretini sürdüren, savaşın suç ortağı olan büyük şirket ve kurumlar boykot edildi, grev, yürüyüş ve protestolar düzenlendi.

Lojistik depolarında ve diğer birçok sektörde işçiler iş durdururken çeşitli okul ve üniversitelerde bazı bölümler kapatılarak greve destek verildi. 24 Şubatta ise Milano'da emperyalist savaşı ve kapitalist düzenin savaş ekonomisine karşı Filistin halkıyla dayanışma gösterisi düzenlendi. Yaklaşık 50 bin kişinin katıldığı gösterilerde savaş çıkartkanlarına karşı öfke haykırıldı, emperyalist savaşın bir an önce son bulması talepleri yükseldi.

DÜNYA İŞÇİ HAREKETİ

Doro-Çiba “Savaşı Durdurun” eylemleriyle ses verdi

Japonya Demiryolu İşçileri Sendikası Doro-Çiba'nın öncülüğünde 24 Şubatta “Ukrayna'daki savaşı derhal durdurun!”, “Gazze'deki soykırımı durdurun!” şiarıyla yürüyüş ve eylemler gerçekleştirildi. “Gazze'ye saldırma!”, “NATO ve Putin, Ukrayna'daki Savaşı Durdur”, “Çin'e karşı ABD-Japon saldırgan savaşı asla izin vermeyin!” yazılı dövizler taşındı. Eyleme Doro-Çiba üyeleri, çeşitli kentlerden ve sendikalardan işçiler, akademisyenler, aktivistler katıldı.

Eylemde emperyalist devletlerin kapitalist rejimin ömrünü uzatmak için savaşı devam ettirdikleri ifade

edildi. Japonya'da Fumiyo Kişida hükümetinin işçilerin kanını feda etmeye niyetli olduğu belirtildi. Çin'in hedef gösterilmesine, Okinawa'daki askeri üssün yenilenme çalışmalarının devam etmesine ve Ukrayna ile yapılan yeniden yapılanma anlaşması kapsamında Japon işçilerinin zorla çalışmaya gönderilmesine tepki gösterildi. Olası bir Japonya-Çin savaşına izin verilmeyeceği ifade edildi. Dünya işçileri olarak savaşı durdurabilecek bir güce sahibiz” denildi. Dünyanın her yerindeki sendikaların tek vücut olarak mücadele etmesi gerektiği ifade edildi.

UID-DER dünyadan yükselen “Savaşa Hayır” sesine güç kattı

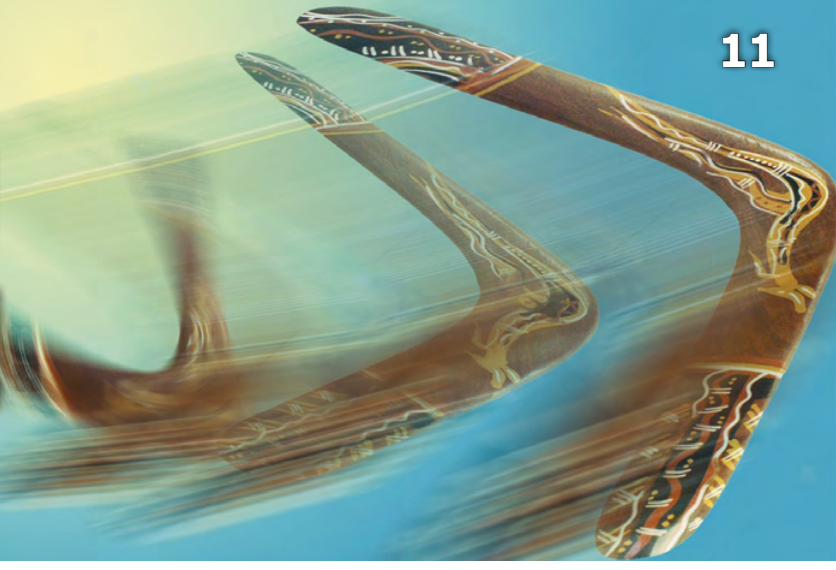
UID-DER, SI Cobas'ın çağrısına temsilciliklerinde, işyerlerinde toplantılar, etkinlikler düzenleyerek, emperyalist savaşa karşı eylem haftası organize ederek yanıt verdi. Fabrikalarda, işyerlerinde bir araya gelen işçiler, emekçi kadınlar, gençler emperyalist savaşa tepkilerini dile getirdiler. “Emperyalist Savaşlara Hayır!” sloganlarını yükselttiler. Emperyalist savaşın ancak işçilerin uluslararası birlik ve dayanışmasının güçlenmesiyle, yükselen mücadelesiyle durdurulabileceğini belirttiler.

25 Şubatta gerçekleştirilen “Ukrayna'dan Gazze'ye Emperyalist Savaşa Karşı Mücadeleye” başlıklı kitlesel etkinlikte emperyalist savaşa karşı işçi sınıfının uluslararası mücadelesinin güçlendirilmesi gerektiği vurgusu yinlendi. Çeşitli işkollarından sendika yöneticilerinin, işyeri

temsilcilerinin, pek çok sektörden işçilerin, kadınların, gençlerin katılımıyla gerçekleştirilen etkinlikte İtalya'daki SI-Cobas üyesi taşımacılık işçilerine, Japonya'daki Doro-Çiba üyesi demiryolu işçilerine ve dünyanın dört bir yanında “emperyalist savaşa hayır” diye haykıran emekçilere dayanışma selamları iletildi.

Etkinlikte UID-DER Müzik Topluluğu UMUT mücadele ezgilerini seslendirdi, barışın, eşitliğin ve kardeşliğin olduğu sınıfsız bir dünya özlemini dile getiren şiirler okundu. “Ayağa kalkarak 'artık yeter' diyen işçi sınıfı eninde sonunda bu zulüm düzenini yıkacak ve yepyeni bir dünya kurarak insanlığı hak ettiği özgürlüğüne kavuşturacak. Kapitalizmin çanına ot tıkayacağımız güne dek biz birliğimizi örgütlemeye, işçi sınıfı saflarında sabırla, azimle ter akıtmaya devam edeceğiz” denildi. ■

Bumerang Geri Döner!

Binlerce yıl önce atalarımızın avlanmak için kullandığı bumerang, atıldığı noktaya geri dönmesiyle bilinir. Bumerangın bu özelliğine atıfla, kişinin gösterdiği tutum ve davranışların sonuçlarının eninde sonunda kendisine geri dönüşü olacağını anlatmak için “bumerang etkisi” sözü kullanılır. Bu gerçek toplum için de geçerlidir.

Küçük bir azınlığın büyük çoğunluğa hükmettiği, kendi çıkarlarını dayattığı bir sistemde yaşıyoruz. Adaletsizlik üzerine kurulu bu sistem ayakta durmaya devam ettiği için ağır bedeller ödüyoruz. Bir tarafta muazzam bir zenginliğin biriktiği dünyamızda diğer tarafta insanlığın büyük çoğunluğu acı içinde kıvranıyor. Mesela savaşlarda evini, ailesini, işini, sevdiklerini kaybeden, gıda ve su yokluğu çeken milyonlarca insan var. Göç yollarına düşen yüz milyonlarca insan var. **Peki, nasıl oluyor da pek çok insan böylesi bir zulüm ve adaletsizlik karşısında köreliyor, hatta savaşın mağdurları olan mültecilere düşmanlık hissediyor?**

Tam bu noktada egemen sınıfın kendi çıkarlarının ifadesi olan fikirleri işçi ve emekçilerin zihnine nasıl ustaca kazıdığını hatırlamalıyız. Örneğin egemenlerin topluma empoze ettiği milliyetçilik, ırkçılık gibi fikirler, gerçek dostları birbirine düşman hale getiren silahlardır. İşte toplumun eline tutuşturulan bu silahlar bumerang gibidir. Her seferinde döner gelir, tüm emekçileri vurur. Yunan yönetmen Christoforos Papakaliatis'in Başka Bir Dünya (Enas Allos Kosmos) filminde elindeki bumerangı fırlatan Antonis'in yaşadıkları aslında bunu anlatır. Kendi sınıfından insanlara düşman olmanın emekçiler için doğuracağı sonuçları gösterir.

2008 krizinde ağır bir darbe alan Yunanistan'da tıpkı bugün yaşadığımız gibi fatura işçi ve emekçilere kesilir. Kriz nedeniyle işsizlik baş gösterir. Krizden önce dükkânları olan Antonis kriz nedeniyle iflas etmiş işsiz bir aile babasıdır. Elinde ne varsa kaybeden Antonis bunun nedeninin göçmenler olduğunu düşünür. Tepkisini göstermek ister, Yunanistan'ın ırkçı partilerinden Altın Şafak'a katılır. Göçmen emekçilere yönelik linç eylemlerine katılan Antonis adeta insanlıktan çıkar.

Egemenler nedeni oldukları karanlık günlerde karanlık duyguları yaratır ve körüklerler. Kin ve nefreti kışkırtır, kötülüğü meşrulaştırmaya, vicdanları çürütmeye çalışırlar. Antonisleri insanlıktan çıkarırlar. Fakat

ne olursa olsun sevgi, kardeşlik, dostluk, dayanışma gibi değerleri tümüyle yok edemezler. Filmde Antonis'in göçmenlere yönelik nefretinin karşıtı olan dayanışma duygusunun kızı Daphne'nin kalbinde filizlendiğini görürüz. Suriye'deki iç savaşta her şeyini kaybetmiş olan genç Farris'le arkadaş olur Daphne. Farris'le aynı dili konuşmalar da aynı duyguları paylaşan, elleri aynı duyguların sıcaklığıyla buluşan Daphne göçmenlerin yaşadığı zorlu hayata yakından tanık olur.

Farris daha hayatının baharında, Suriye'de güzel sanatlar öğrencisiyken düşmüştür yollara. Savaşın yaralarını ardında bırakarak hayata tutunmaya çalışmaktadır büyük umutlarla. Örgütlü kötülüğün unutturmaya çalıştığı dostluk, sevgi gibi insani duyguları genç yüreğinde taşıyarak yürümeye çalışır. Filmde farklı kültürlerle, farklı inanışlara sahip olan fakat aynı sınıfa mensup iki gencin arkadaşlığına tanık olurken, diğer yandan mültecilerin terkedilmiş bir havalimanında zor koşullarda yaşama çabalarını ve onların o izbe yerde bile yaşamasına tahammül edemeyen, milliyetçilikle zehirlenmiş grupların saldırılarını görürüz. Nitekim Daphne, mültecilerin kaldığı havalimanındayken babasının da yer aldığı silahlı grubun saldırısında ölür. Antonis'in öfkeyle fırlattığı bumerang, kızının ölümüyle kendisine geri dönmüştür.

Egemenler düşünmeyen, empati kuramayan, anlamaya ve değiştirmeye çalışmayan yani her koşulda sömüreceği bir sınıf istiyorlar. Başımıza musallat ettikleri krizleri de, savaşları da sineye çekelim ya da sadece birbirimizle kavga edelim, düzenlerini bozmayalım istiyorlar. Fakat işçi sınıfı geçmişte milliyetçiliğin halkların başına nasıl belalar açtığını gördü, yaşadı. Alman halkı Hitler faşizmine karşı birleşmek yerine milliyetçiliğin peşinden gitmenin bedelini çok büyük acılar çekerek ödedi. Gazetemizin Dünya İşçi Hareketi sayfasında aktarıldığı üzere bugün Almanya'da yüz bin insanın ellerinde fenerlerle karanlıkta “ışık denizi” oluşturması ve göçmen karşıtlığına, ırkçılığa “hayır” diyerek meydanları doldurması boşuna değildir. Unutmayalım; Suriyeli, Filistinli, Almanyalı, Türkiyeli... Dünyanın tüm işçileri, savaşın ve yoksulluğun sorumlusu olan kapitalist düzene karşı birlik olup mücadeleyi yükselttiklerinde ışıklı bir dünyanın kapısını birlikte açacaklardır. ■

Düşük Ücretlere, Sendikalaşma Hakkının Gasp Edilmesine Karşı Mücadeleler Sürüyor

Yükselen enflasyon karşısında eriyen ücretler, kötü çalışma koşulları, sendikal baskılar, doğal afetlerin siyasi iktidar ve sermaye işbirliğiyle felakete dönüşmesi, sermayenin kâr hırsının çevre ve işçi katliamına yol açması... Bütün bu saldırılara karşı işçiler, emekçiler Şubat ayında da seslerini yükselttiler.

6 Şubat depremlerinin ilk yıldönümünde, depremden etkilenen il ve ilçelerde hayatını kaybedenler anıldı. Maraş'tan Diyarbakır'a Adıyaman'dan Adana'ya, Urfa'dan Hatay'a bir araya gelen emekçiler ellerinde meşalelerle, kaybettikleri yakınlarının fotoğraflarıyla eylemler gerçekleştirdi. Hatay Antakya'da yapılan anmalarda depremedeler, KESK'e bağlı sendikalar, TTB, demokratik kitle örgütleri ile UID-DER'li işçiler yer aldı. Depremin yaşandığı kentler dışında da başta İstanbul olmak üzere pek çok kentte yapılan eylemlerde felaketin sorumlularından hesap sormak için mücadele çağrısı yapıldı.

13 Şubatta Erzincan'ın İliç ilçesinde Anagold Madencilige ait Çöpler Altın Madeninde siyanürlü pasa dağıının çökmesiyle meydana gelen facia sonrası 9 işçinin toprak altında kalması ve doğaya verilen zarar başta İstanbul olmak üzere Türkiye'nin çeşitli kentlerinde emek ve demokrasi güçleri tarafından protesto edildi.

Şubat başında ücret zamlarının açıklanmasının ardından Antep'te onlarca fabrikada işçiler düşük zam dayatmasına karşı iş bırakma eylemi yaptı. Ender Alüminyum, Selçuk İplik, Milat Halı, Kimpack ABY Plastik, Melike Tekstil, Zafer Tekstil, işçilerinin mücadelesi kazanımla sonuçlandı. Burtteks Tekstil, Bulut Tekstil, Alka Polyester, Eruslu Streç işçilerinin eylemleri devam ediyor. Antep dışında da pek çok kentte düşük zam dayatmasına karşı iş bırakma eylemleri gerçekleşti. Ankara'da Mitaş Endüstri, İstanbul'da Roniteks, Konya'da Seydişehir Eti Alüminyum işçileri, Adana'da SASA Polyester bünyesindeki taşeron işçiler, Çanakkale'de Türkiye Kömür İşletmeleri'ne ait Çan işletmesinin taşeron işçileri düşük zam dayatmasına karşı iş bıraktılar.

Sermaye sınıfı işçilerin sendikalaşma hakkına da tahammül edemiyor. Gebze'de Birleşik Metal-İş'in örgüt-

lendiği Gebze Mersen A.Ş.'de, İstanbul Esenyurt'ta Tek Gıda-İş'in örgütlendiği Perfetti Van Melle'de Beylikdüzü'nde Öz Gıda-İş'in örgütlendiği Baydağ Gıda'da, ve Ankara'da Patiswiss Çikolata'da, Bursa'da Öz İplik-İş'in örgütlendiği Durak Tekstil'de, Gebze ve Ankara'da Kristal-İş Sendikasının örgütlendiği Olimpia Otocam'da, Kocaeli Dilovası'nda Birleşik Metal-İş Gebze 1 Nolu Şubenin örgütlendiği Esitaş Elektrik'te, Silivri'de DİSK Basın-İş'in örgütlendiği Ekol Ofset'te, Bursa'da DİSK Tekstil İşçileri Sendikasının örgütlendiği Aunde Teknik'te patronların işten atma saldırısına karşı işçiler eylemler yaptılar, direnişe geçtiler. Üretimi durduran Esitaş işçilerinin direnişi kazanımla sonuçlandı, patron atılan işçiyi işe geri almayı, işçilerin sendika hakkını kabul etti. Diğer fabrikalardaki işçilerin mücadelesi sürüyor.

Kocaeli/Çayırova'da bulunan ve Petrol-İş Sendikasının örgütlü olduğu Portakal Plastik'te, işçiler ücret gaspına karşı eylem yaptıkları sırada bir arkadaşlarının işten atılması üzerine 14 Şubatta işbaşı yapmadılar. İşçilerin kararlı mücadelesi patrona geri adım attırdı.

İzmir'de bulunan Akar Tekstil'de DERİTEKS yöneticilerinin patronun silahlı saldırısına uğraması 13 Şubatta Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesinde, 14 Şubatta İzmir'de Akar Tekstil fabrikası önünde protesto edildi. Tuzla'da çok sayıda deri işçisinin katıldığı eyleme Türk-İş ve DİSK'e bağlı sendikaların yanı sıra UID-DER de destek verdi.

20 Şubatta pek çok kentten Ankara'ya gelen emekçiler, Emeklilikte Adalet Derneği'nin (EMADDER) düzenlediği mitingde, emeklilikte kademeli geçiş ve adil bir emeklilik talebini bir kez daha haykırdılar. Kamuda ve belediyelerde çalışan taşeron işçiler 18 Şubatta İzmir'de ortak eylem yaparak kadro talebinde bulundular.

Düzce ve Mersin'de Erciyas Çelik Boru'da, Bursa'da Şahinkul Makina'da Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin grevleri devam ediyor. Sakarya Hendek'te Burda Bebek fabrikasında Petrol-İş'e, Agrobay Seracılıkta Tarım-Sen'e üye oldukları için işten atılan kadın işçilerin direnişleri de sürüyor. ■

“İş Barışı” mı Hak Arayışı mı?

Dört bir yanı yangınla kuşatılmış bir ormanda tek tek ağaçların bu yangından kendini kurtarması mümkün değildir. Hangi işçi etrafını saran kriz, enflasyon, pahalılık sarmalından tek başına kurtulabilir? Bu nedenle geçmişten bugüne işçiler yan yana gelmiş, örgütlenmiş, sendikal, siyasal birlikler kurmuş ve hakları için birlikte mücadele etmişlerdir. Örgütlenen işçileri bölmek isteyen patronlar sınıfı da boş durmamış, çeşitli yöntemlerle işçilerin birliğini kırmak istemiştir. İşçileri bölmek ve zayıf düşürmek isteyen patronlar baskı ve yasakların yanı sıra “iş barışı”, “çalışma barışı” gibi söylemlerle sinsi bir dil kullanarak işçileri aldatmaya çalışmışlardır.

Patronlar iş barışını “patronla işçi arasında uyum, saygı ve güven ortamı” olarak tanımlıyorlar. Peki, **patronun işçiyi sömürmesi üzerine kurulu bir sistemde saygıdan, barıştan söz edebilir miyiz?** İş barışı söylemini dillerinden düşürmeyen patronlar bu sözün arkasında duruyorlar mı? Sendikalaşmak isteyen işçileri yıllarca mahkemelerde süründürenler, ücretlerinin arttırılmasını isteyen işçilere, “beğenmiyorsan kapı orada” diyenler, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmasını isteyen işçileri göstermelik önlemlerle çalışmaya zorlayanlar, grev çıkmak isteyen işçileri işsizlikle korkutup sindirmeye çalışanlar aynı patronlar değil mi? Patronlar hak talep eden işçiyi nankörlükle suçluyor, hak vermemek için bin dereden su getiriyorlar. İşlerine gelince baskıyla işlerine gelince “iş barışı” gibi olumlu çağrışımlar yapan uydurma kavramlarla sömürü çarklarını acımasızca döndürüyorlar. Onların “iş barışı” dedikleri şeyin işçilerin hak-sızlıklara ses çıkarmaması, kölece çalışmaya razı gelmesi anlamına geldiği açık değil mi? Peki biz işçiler bu açık gerçeğin farkında mıyız?

Türkiye işçi sınıfının sendikal ve siyasal örgütlülüğü çok zayıf durumda. Hal böyle olunca, bilinçsiz durumdaki işçiler patronların “iş barışını” bozmayalım, daha çok üretelim, daha çok kazanalım sözlerine maalesef aldanıyor. Diğer yandan sendikalara çöreklenmiş bürokratlar da işçiler hak talep ettiğinde, grev istediğinde, çalışma koşullarını değiştirmek istediğinde işçilerin önüne türlü engeller koyuyor, iş barışından, çalışma huzurundan dem

vuruyorlar. Örneğin enflasyon karşısında eriyen ücretlerini arttırmak için ek zam talep eden işçilere “sözleşmeye sadık kalmalıyız”, “sözleşmemizde ek zam maddesi yok” diyerek düşük ücretle çalışmayı tavsiye ediyorlar.

Patronlarla kol kola girerek işçileri susturan sendika bürokratlarına bir başka örnek daha verelim: Erzincan İliç'te Çöpler Altın Madeninde 9 işçi hâlâ siyanürlü toprak altında... Bu madende çalışan işçiler 13 Şubattaki kazadan iki yıl önce işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınmasını istiyor, şikâyetinde bulunuyorlar. Tüm bu uyarı ve eleştirileri dikkate alması ve şirketin usulsüzlüklerinin üzerine gitmesi gereken sendika bürokratları ne yapıyor peki? İşçilere şu mesajı yolluyorlar: “Değerli üyelerimiz; Bizler ekmeğimizin derdinde, işimizin başında ve işverenimizin yanındayız. Değerli işverenimiz, şu an içinde bulunduğumuz olağan dışı gelişmelerin, işyerimize karşı yapılmak istenen karalama çalışması ve çirkin bir kumpas olduğunun farkındayız. Sendikamız olarak işverenliğimizin kurulduğu ilk günden itibaren İşçi Sağlığı ve Güvenliğine, çevreye, kısacası insana ve doğaya verdiği önem ve hassasiyete sonuna kadar kefil ve şahidiz. Bu süreçte üzerimize ne düşüyorsa yapmaya hazırız. Genel Merkez ve Şube olarak tüm üyelerimizle birlikte işverenimizin yanında olduğumuzu bildirir, saygılar sunarız.” **Sendika bürokratlarının kefil oldukları “işverenin hassasiyeti” 9 işçi kardeşimizin katledilmesine ve büyük bir çevre felaketine neden oldu. İşte bürokratların iş barışı dedikleri budur!**

Demek ki sömürünün, toplumsal eşitsizliğin, sınıfların olduğu yerde ezilen sınıf için ne barış ne huzur ne mutluluk olur. Bu düzende kimileri Anagold firmasının sahipleri gibi altın içinde yüzüyor kimileri de 9 işçi kardeşimiz gibi liç yığını altında can veriyor. Kimileri milyarderler listesine girerek huzur içinde hayatın tadını çıkarıyor, kimileri yoksulluk sınırı altında bir ücretle ölümlerine buruna çalışıyor. Bu nedenle gerçekleri görmeli ve unutmamalıyız: **Sömürünün olduğu bir toplumda iş barışı hiçbir zaman olmadı, olmayacak.** Çıkarları birbirine zıt olan iki sınıftan kim daha örgütlüyse, mücadeleyi o kazanır. İş barışı diye patronların sömürüsüne boyun eğmemizi isteyenlere aldanmadan hak arayışımızı sürdürmeliyiz. ■

Dünden Bugüne Barış ve Adalet Özlemimiz İçin

“Biz, bizlere ‘ne istiyorsunuz, ne yapmaya çalışıyorsunuz?’ diye soran erkeklere şu yanıtı veririz: **Biz, her ruhta adalet ve her yürekte sevgi olsun istiyoruz. Biz, barışın ve doğruluğun hâkim olduğu yeni bir dünyayı sizinle birlikte yeniden kurmak istiyoruz.**” Bu sözler çok uzun yıllar evvel Fransa’da sömürüye, cins ayrımcılığına, adaletsizliğe karşı mücadele eden emekçi kadınların kaleminden döküldü. Aradan geçen 176 yıla rağmen o emekçi kadınların özlemleri bugünün emekçi kadınları olarak bizim de özlemlerimiz olmaya devam ediyor. Çünkü sömürü, eşitsizlik ve adaletsizlik üzerine kurulu kapitalist düzende yaşıyoruz. Haksızlığın, eşitsizliğin, nefretin, düşmanlığın, savaşın, yalanların üretilip körüklendiği bu düzende hepimiz adalete, sevgiye, barışa, kardeşliğe, doğruluğa özlem duyuyoruz.

Dünden bugüne Fransa’dan Türkiye’ye biz emekçi kadınlar, kadın olduğumuz için ezilmek istemiyoruz, saygı görmek istiyoruz. Ama bu düzenin efendileri cinsiyet ayrımcılığını kışkırtıp bizi horluyor, emeğimizi değersiz görüyor, toplumu erkek-egemen fikirlerle doldurup zehirliyorlar. Şiddeti, tacizi, baskıyı normalleştirmeye çalışıyorlar. Kadın işçiler olarak doğum ve emzirme izni, kreş gibi haklar istediğimiz için bizi işsizlikle tehdit ediyorlar. Kendimiz ve evlatlarımız için daha iyi bir gelecek düşlerken bu düşlerimizi en acı biçimde solduruyorlar. İş cinayetleriyle, doğal afet dedikleri yıkımlarla, kaza dedikleri katliamlarla, savaşlarla bizim, evlatlarımızın, eşlerimizin yaşamını karartıyor, ömrünü alıyorlar. Bizi bölüp parçalayanlar, yapay ayrımlarla birbirimize düşürenler, yaşamı bizim için cehenneme döndürenler çektiğimiz acılar üzerinden kendilerine cennetler yaratıyorlar.

Mesela Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı, 6 Şubat depremlerinden bu yana kayıp çocuklarını bulmaya çalışan annelere “kayıp çocuk yok” diyor. Söz konusu kendi iktidarları olduğu için evladı kayıp olan bir annenin bu sözleri duyduğunda ne hissedeceğini umursamıyor. Maden sahibinin avukatları Soma’da ölen evlatları için adalet arayan acılı annelere, eşlere “mağdur edebiyatı yapmayın” demekten çekinmiyor, deştiği acıları görmezden geliyor. Evladı kâr uğruna ölüme gönderilmiş anneler bu

sözleri adalet aradıkları mahkeme salonlarında duyuyor. Erzincan İliç’te milyonlarca ton siyanürlü toprak altında kalan işçilerin ailelerinin önüne bariyer konuluyor, arama çalışmalarının devam etmesini istediklerinde kuru sözlerle oyalanıyor, tehdit ediliyorlar. Evlatları hâlâ toprak altında olan anaların bu muameleye tepki göstermesi bile engellenmek isteniyor. Ukrayna’dan Gazze’ye yüzbinlerce çocuk hayatı tanımadan bombalar altında can veriyor. Toprak çocukların kanıyla sulanırken egemenler annelerin yüreğinde nasıl bir cehennem yangınının sökün ettiğini umursamıyor...

Böyle acılara neden olan bir düzende adalet için, sevgi için, barış için, doğruluk için, tüm özlemlerimiz için birleşmemiz ve mücadele etmemiz gerektiği açık değil mi? Kadın erkek işçi ve emekçiler olarak birleşmeden bu zulmün karşısına dikilemeyeceğimiz açık değil mi? İşte bu nedenle bizler sadece emekçi kadınlara değil, bizlerle aynı özlemleri taşıyan erkek sınıf kardeşlerimize de sesleniyoruz.

Toplumun ezenler ve ezilenler olarak ikiye bölündüğü bir sistemde gerçek adalet ve barış olamaz. Ama gerçek adaleti ve barışı isteyenler olur ve onlar ezilen sınıflardır, kadın erkek işçiler ve emekçilerdir. Dünden bugüne Fransa’dan Türkiye’ye barışın ve doğruluğun hâkim olduğu bir dünya için mücadele eden kadınlar ve erkekler hep oldu ve olacak. Biz bugünün emekçi kadınları olarak erkek sınıf kardeşlerimizle aramızda düşmanlık değil kardeşlik, dayanışma ve anlayış yeşersin istiyoruz. Bizden önceki işçi kuşaklarının taleplerini ve mücadelelerini sahipleniyoruz. Dünden bugüne kadın işçilerin özlemlerini, tüm işçilerin acılarını, mücadelelerini yüreğimizde hissediyor, yaşıyoruz. Dünden bugüne adalet için mücadelemiz olmasaydı bu adaletsiz sistemde egemenlerin bize bir hak kırıntısı dahi vermeyeceklerini çok iyi biliyoruz. İşte bu yüzden bizden önceki emekçi kadınların, işçilerin barış ve adalet mücadelesini sürdürüyoruz.

Bizler bu nedenle bize ne istiyorsunuz diye soran erkek sınıf kardeşlerimize aynı cevabı veriyoruz: **Biz, barışın ve doğruluğun hâkim olduğu yeni bir dünyayı sizinle birlikte yeniden kurmak istiyoruz.** ■

Karamelâ Şekeri

Uçaklar ve bombalar altında
Gecelemedim sığınaklarda
Varşova'da, Moskova'da,
Hiroşima'daki çocuklar gibi
Ama benim de çocukluğum
Savaş korkusuyla geçti

Hiç savaş görmedimse de
Siren sesleriyle tanıştım
Çocuk gözlerini fal taşı gibi büyüten
O korkuyu ben de yaşadım

Büyüklerim anlatırlardı
Yolumu yitirmişim siren sesleriyle
Yitirmişim ne kelime
O günü hiç unutamıyorum
Bir bakkal amca
Ve çiçekli kâğıda sarılı
Karamelâ şekeri aklımda...

Sirenler haykırmaya başladığında
Bir masal ejderi
Bir dudağı yerde, bir dudağı gökte
Bir Arap devi kükrüyor sandım
Bizim çocukluğumuz korkularla geçti
Korkularımızın kaynağında
Masal canavarları gizliydi

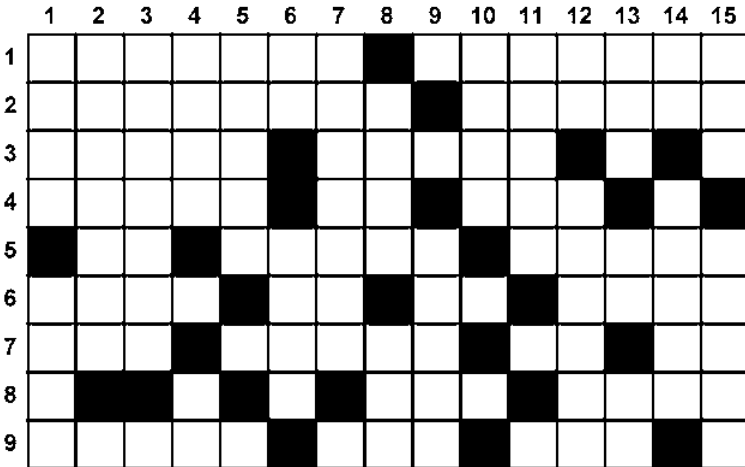
Sonra birden bir filmi hatırladım
Canavar düdüklarının ardından
Bombalar sokaklara yağyordu
Ve dev gibi gözleriyle çocuklar
Analarını arıyordu

"Bizim de başımıza
bombalar mı yağacak
bakkal amca?"
Amca ne dedi bilmiyorum
Sokaklarda koştum, koştum
Dev gözlü çocuklar gibi
Yıkılan bir evi arıyordum

Yıllar gibi uzun gelmişti dakikalar
Soğuk savaşlar!
Sirenli tatbikatlar!
Küçücük bir kızdım ben
Bunları bilemedim
Büyüyünce öğrendim savaşları
Ama çiçekli kâğıda sarılı karamelâm
Bakkal amcada kaldı...

Elif Çağlı

İşçinin Bulmacası

Soldan Sağa

- 13 Şubatta Erzincan'ın ilçesinde büyük bir faciaya neden olan altın madenini işleten şirketin adı. Altın madencilğinde kullanılan, doğaya ve canlıların sağlığına büyük zarar veren kimyasal bileşik.
- Ekim ayının başından bu yana siyonist İsrail tarafından soykırıma varan büyük katliamın gerçekleştirildiği ülke. Şaka.
- Boğa güreşi, yarış, oyun vb. gösteriler yapılan alan. Ressamın çizdiği. Varlıkların, doğa görünüşlerinin kalem, fırça ve boya gibi araçlarla kâğıt vb. üzerinde yapılan biçimi.
- Üzerinde deney yapılan canlı. İlaç. Genellikle kıldan yapılmış kaba dokuma.
- Nanogramın kısaltması. Bir şeyin ön yüzü. Büyük ve gösterişli ev.
- Avrupa Güvenlik ve İş Birliği Teşkilatının kısaltması. Eşek sesi. İlave. Anlam.
- Rusya'nın uzay istasyonu. Belge veya yazıların saklandığı yer; belgelik. Farsça'da su. İnce halat.

8. Toprak ve ufaltılmış kaya parçalarının siyanür gibi kimyasallarla içindeki altının ayrıştırılması yöntemi. Ön karşıtı.
9. İliç'teki altın madeni sahasının büyütülmesi, imar afları gibi facialara yol açan kararlarda imzası bulunan eski çevre bakanı, AKP'nin İBB adayının soyadı. Eşi benzeri olmayan. Mesafe.

Yukardan Aşağıya

1. Afetlerde kurtarma faaliyetlerinde bulunmak üzere kurulan, 6 Şubat depremlerinde "Nerede?" diye sorulan kurum. 1974'te kurularak zeminine hastane, havaalanı, yerleşim yerleri kurulan ve 6 Şubattaki depremlerde zemin sıvılaşması nedeniyle çok sayıda insanın hayatını kaybettiği Hatay'daki eski göl yatağı.
2. Haritacılıkta bilinmeyen bir uzunluğu, yüksekliği veya koordinatı bulmak için bir alanı üçgenlere bölerek yapılan hesap
3. Gösteriş.
4. Afrika kıtasının batısındaki bir ülke. Bir gösterme sıfatı.
5. Japonya'da bir şehir.
6. Litvanya'nın ülke kodu. Antalya'da bir plaj.
7. İşçilerin hakları için gerçekleştirdikleri mücadele, direnme.
8. Faiz. Bir bağlaç.
9. Kolaylık ve çabuklukla davranan, atak.
10. Altın madeni faciasının gerçekleştiği Erzincan'ın ilçesi.
11. Yalnız iki kenarı paralel olan dörtgen.
12. Bir binek hayvanı. Gemi bordalarına, küpeştelere açılan dörtgen biçiminde delik.
13. Afrika'da bulunan, dünyanın en uzun ikinci nehri. Sodyumun simgesi. Eski Mısır mitolojisinde Güneş tanrısı.
14. Bezginlik anlatan bir söz. Samsun'un bir ilçesi.
15. Geri çevirme. Tuzak.

Önceki Bulmacanın Çözümü

1	K	A	R	Ş	I	D	U	R	A	L	I	M	A	H	
2	A	R	E	O	L	A	Y	A	S	E	H	E	R		
3	R	A	H	L	E	U	Y	A	R	I	A	T	A		
4	A	Ç	A	M	A				O	İ	S	N			
5	R	E	L	E	K				T	A	B	L	E	T	
6	L	A	E	K					A	R	E	D			
7	I	L	O	Ç	E	N	G	I	H	A	T	M	I		
8	İ	L	G	İ	L	I	M	A	R	N	A	N			
9	E	M	E	L	A	L	Y	A	N	İ	L	I	K		

Engelli Koşu ve Örgütlülük

Tarihi rekorlar kıran enflasyon karşısında ücretlerin erimesi, işçi sınıfının yoksullaşmasının büyümesi, hak gasplarının artması, baskı ve yasakların şiddetlenmesi... **Pek çok emekçinin zihninden geçen ortak soru "daha nereye kadar gidecek böyle?"** Her geçen gün beterin de beteri olduğunu ortaya koyuyor ve Türkiye işçi sınıfının önünde, arkasında bıraktığından çok daha sancılı ve zorlu bir yol bulunuyor. Bu tablonun nedeni işçi sınıfının patronlar sınıfı karşısında yeterince güçlü olamayıdır. **Sınıflara bölünmüş olan toplumda sınıflar arasında yani biz işçiler ve patronlar arasında kıyasıya bir mücadele yürüyor ve kim güçlüyse onun dediği oluyor. Sınıfların güçlerini de örgütlülük düzeyleri belirliyor.**

Sermaye sınıfının örgütlülüğüyle başlayalım. Patronlar ilk önce büyük sınıf örgütleri olarak Türkiye Odalar ve Borsalar Birliğine (TOBB) ve Türkiye İşveren Sendikası Konfederasyonuna (TİSK) üye oluyorlar. Devamında hangi bölgede faaliyet sürdürüyorlarsa o bölgenin sanayi odasına, hangi işkolunda üretim yapıyorlarsa o işkolundaki patron sendikası ve derneklerine üye oluyorlar. Yetinmiyorlar, ürettikleri her bir ürün özelinde ayrı bir patron örgütüne, ihracat yapıyorlarsa başka, ithalat yapıyorlarsa başka patron örgütüne üye oluyorlar. Yetmiyor; doğdukları kente, yaş grubuna ve hatta tuttukları takıma göre ayrı bir patron derneğine üye oluyorlar. Koç, Sabancı, Ülker gibi büyük holdinglerin üye olduğu onlarca patron örgütü bulunuyor. Mesela Ülker grubu MÜSİAD'dan tutalım Meşrubatçılar Derneğine, TİSK'ten Türkiye Makarna Sanayicileri Derneğine kadar 20'den fazla patron örgütünün üye ve yöneticisi!

Şimdi işçi sınıfının örgütlülüğüne bakalım. **Türkiye'de kayıtlı 16,5 milyon işçinin yalnızca 2,5 milyonu yani yüzde 15'i sendikalı.** 16,5 milyon işçinin 15 milyonu özel sektörde çalışıyor. Özel sektördeki tablo ise daha vahim: 15 milyon işçinin sadece 1 milyon 68 bini yani yüzde 7'si sendikalı. Patronların örgütlülük düzeyine kıyasla son derece düşük olan bu örgütlülük düzeyleri bile yanıltıcı aslında. Gerçekte sendikalı işçi oranları çok daha düşük. Neden mi?

Öncelikle **Türkiye'de istihdamda yer alan her dört kişiden biri kayıt dışı çalışıyor, yani sigortasız.** 8 milyondan fazla işçiden bahsediyoruz! Bu işçiler herhangi bir

sendikaya üye olamadığı gibi, kayıt dışı oldukları yani işçi sayısında hesaba katılmadıkları için resmi sendikalaşma oranını da yukarıya çekmiş oluyorlar. Öte yandan sendikalı çalışan işçilerin Toplu İş Sözleşmesi (TİS) hakkı yoksa sendika üyelikleri kağıt üstünde kalıyor. Avrupa'daki kimi ülkelerde TİS'ten yararlanan işçi oranı yüzde 90'ların üzerindekiyken **Türkiye'de özel sektörde TİS kapsamına giren işçilerin oranı yüzde 4-5'ler düzeyinde.** Bu tablo açık bir örgütsüzlük tablosudur. İşçi sınıfıyla patronlar sınıfının örgütlülük durumunu kıyasladığımızda ortaya çıkan sonuç şudur: Patronlar en ileri düzeyde örgütlüyken işçiler örgütsüzdür.

Bu durumun pek çok sebebi, işçi sınıfının örgütlenmesinin önünde pek çok engel bulunuyor. İşyeri ve işkolu barajları, uzayan yargı süreçleri, işçilikten koparak kendi koltuklarının derdine düşmüş sendika yöneticileri... İşçilerin sendikal haklarına kavuşabilmeleri için bu engelli koşuyu tamamlamaları gerekiyor. Ancak en büyük engeller bunlar değil. Hayata kendi sınıfının penceresinden bakamayan, sınıfsal netliğe sahip olamayan işçiler, patronların algı oyunlarının kurbanı oluyorlar. Yapay ayrımlarla birbirlerine düşmanlaştırılıyor, sendikalarına veya kendi sınıf siyasetlerine yabancılaştırılıyorlar. Böyle bir durumda da "hiçbir şey değişmez" diyerek kendilerini hareketsizliğe mahkûm ediyorlar. Dolayısıyla koşu hiç başlamamış oluyor!

Ülker Grubunun patronu Sabri Ülker, "Yeşil Sermaye" olarak adlandırılmaları karşısında 28 Şubat döneminde şöyle demişti: "Bisküvinin rengi bellidir. Çok pişirirsen biraz koyu kahverengi gibi olur, az pişirirsen de açık kahverengi. Yeşil falan değiliz, sermayeyiz biz, bütün dünyada aynı renk olan!" Patronlar hangi anlayışa sahip olurlarsa olsunlar işçi sınıfı karşısında tüm dünyada aynı renktendirler. Her şeye kendi sınıflarının cephesinden bakarak, sınıfsal çıkarları konusunda nettirler.

Peki, kendimizi ve sınıfımızı düşünelim. Biz böyle bir sınıfsal netlikle hayatı yorumlamaya başladığımızda, **"emeğin rengi olmaz" diyerek işçiler olarak kardeşleşmeye başladığımızda işin rengi değişmez mi?** Elbette değişir. O zaman tek tek işçiler olmaktan çıkıp işçi sınıfı oluruz, patronların tuzaklarına düşmez, engelleri tek tek aşarız. ■